

Fejős Éva

A tizenharmadik villamos

A tizenharmadik villamos

novella

Írta:
Fejős Éva

Rajzolta:
Bartus Beatrix

A novella a Mályvavirág Alapítvány
felkérésére és gondozásában készült.
www.malyvavirag.hu

Mályvavirág
Alapítvány

A méhnyakrákos nők gyógyulásáért és a megelőzésért

2018

Mindig kényszeres voltam egy kicsit. Nem komolyan, de azért van bennem egy adag örület, mint Jack Nicholson karakterében abban a filmben, amelyikben csak bizonyos járólapokra lépett rá. Én többnyire számolok, ezt-azt, járműveket, amiket elengedek magam előtt, meg színes ruhákat, például piros szoknyákat. Ha megvan az iksz számú piros szoknya, akkor azt jó jelnek veszem, és mondjuk fel me-rem hívni ezt vagy azt a számot. De egyébként nem komoly, inkább csak babona. És nem is tart annyira régóta, bár nekem már az örök-kévalóságnak tűnik.

Most is itt ülök a buszon, nézem a százharmincnégyes ablakából, ahogy elhagyjuk Óbuda belterületét, és arra gondolok, micsoda örültség a parkolóban tartani az autót, a tizenkét éves kis piros kétajtós kocsit. És csak néha használni. Ott szomorkodik a békás-megyeri parkolóban, időnként elvisz ide-oda, talán idén már akár egy távolabbi útra is. Legalábbis a piacnál távolabbira.

Különben szeretek buszozni, főleg ilyenkor, amikor lement már a csúcsforgalom, levezetem a buszozással a stresszt. Kieresztem a gőzt, átállok otthoni üzemmódra. Négy éve ugyanannál a cégnél dolgozom, előtte tanultam. Egyből bedobtam magam a mélyvízbe az egyetem után, és míg szinte az összes csoporttársam kipróbált már három-négy vagy még több munkahelyet, én kitartó vagyok, és mellettem is kitartanak, úgy látszik. Teljesen mást tanultam egyébként, mint amit csinálok, mert szociológia szakra jártam (szerintem tévedésből, mert valójában mindig fordító akartam lenni), és most rendezvényeket szervezek, nyilván ezt is tévedésből, azonban már megkedveltem. Mosolyogva tartom a kapcsolatot emberek százai-val, és ezzel nem túlzok. Mindenféle rendezvényt szervezünk, a konferenciától a koncertekig. Még spirituális szeánszot vagy mi a fenét is. Most éppen egy ilyenben dolgozom. És nem panaszkodom. Kapok a cégtől bérletpénzt, a fizetésemből kijön a rezszi, a lakáshitel-törlesztés, megélek, nem panaszkodom. Ahhoz képest, hogy van egy kis fóbiam a tömegetől, egész edzett lettem a munkahelyemen.

Már a mobilt sem kapcsolom ki a hivatalos munkaidőm végén.

– Henriett, hát nincs is hivatalos munkaidőd! – figyelmeztetett a főnöknőm, amikor megjegyeztem, hogy munkaidő után nem vagyok köteles fogadni a hívásokat. Ő egyébként senkit sem becéz. – Rugalmasban vagy, nem emlékszel? – Teljesen elvarázsolt göncöket hord, színes kaftánokat meg a földet súroló szoknyákat, és úgy beszél velem, mint egy hülyegyerekekkel, de én vagyok a legmegbízhatóbb munkatársa. Mindig mondja is, jó, hogy nem egy “fővárosi hülye liba” vagyok, hanem ahonnan jövök, ott a fekete az még fekete, a fehér meg fehér. Az igen az igen, a nem pedig – nem. Ezért nem is mindig egyszerű velem együtt dolgozni, tudom, hogy a hátam mögött néha fafejűnek neveznek. Hallottam, hogy azt mondták a kolléganőim, amikor azt hitték, nem vagyok hallótávolságban, hogy sosem lesz normális pasim. Ezzel speciel a mai világban egyet kell értenem, hiszen nekik sincs. Úgy értem, normális. Az én múltamban egy fiú van, de erre a kapcsolatra most nem szívesen gondolok vissza. Nem is nagyon vagyok trendi ezzel a számmal. De kit érdekel. Egy kicsit elmerengek a múlton, orromat az ablakhoz szorítva.

Nagyot zökken a busz Aquincumnál, és visszatérek a valóságba. Azonnal beugrik a gondolat, hogy mi vár rám. És hogy mi történt ma. Illetve hogy miért változik meg ezen a napon gyökeresen az életem.

Még egy bukkanó. Nem értek a kátyúkhöz, de valószínű, hogy valamit nem jól javítanak rajtuk. Azonban ezen még csak elgondolkodni sem tudok, mert a fejen talál valami. Egy táska. Fogalmam sincs, hogyan lehetnek ilyen felelőtlenek az emberek, hogy nem ülnek le, amikor tele van hellyel a busz. Ilyen későn pedig általában már tele van hellyel. Hát senki sem gondolkozik? Senkiben sem merül fel, hogy egy kanyarban esetleg a másik ölébe esik? Vagy homlokon vágja egy táskával. Mint ez az ember is. Olyan magas, hogy majdnem kiüti a feje a busz tetejét. Válaszul egy picit megvonom a vállam, amikor elnézést kér. Lássa csak meg rajtam, hogy neheztelek, nem játszom meg magam, elég nekem a munkámban folyton mosolyogni és nem megsértődni. Most is, ahogy nézem ezt a langalétát, aki biztos azért

nem ült le, mert sportos, valami edzésről jön – ezt onnan veszem, hogy egy sporttáska lóg az oldalán, amit volt alkalmam azután alaposan megfigyelni, miután majdnem levitte a fejem –, arra gondolok, hogy a munkában már megint van egy házi örültem, akinek természetesen minden kívánságát lesnem kell, és leselem is. Egy nagy márgus ő, aki azt hirdeti, hogy mindenkinek van egy láthatatlan segédje, akinek köszönhetően jobbra fordul az életünk, ha hiszünk benne. Na ő ezt a “segédet” segít megtalálni az előadásán, amit mi szervezünk neki. Ja igen, messziről jött ember... ugye. És csak tátom a számat, annyi jegy elkelt már az előadására, amit ő show-nak nevez. De hiába él Amerikában, bizony-bizony, magyar az édesanyja, úgyhogy még csak nem is mondhatok a jelenlétében semmit róla a kollégáimnak, mert mindent ért. A lényeg, hogy a menedzsmentje már úgy felszereltette az öltözőjét, mintha maga Madonna érkezne. Szóval erre a feladatra gondolok, ami most szombaton lesz, és mivel már csütörtök van, kezd izgalmas – de leginkább félelmetes – lenni a dolog.

A langaléta immár másodszor kér elnézést. Most inkább megrázom a fejem, szerencsére lassan a Római-térnél járunk, ott általában sokan szoktak leszállni, reménykedem benne, hogy ő is köztük lesz. Mivel rémisztő lehetőség, hogy a végén szóba kell elegyednem vele, számolni kezdek. Most csak az autókat tudom számolni, elsőre egy fehérét látok a középső sávban. Ez jó hír. Mostanában sok a fehér autó, nem úgy, mint amikor Budapestre költöztem. Tizenhárom sok lenne talán, pedig az a legtutibb szám, de egyáltalán nem biztos, hogy pár száz méteren, este nyolc után elcsíphetek tizenhárom fehér autót. Gyorsan osztok-szorok magamban, és arra jutok, hogy a hét is elég lesz. Hét fehér kocsit, ha látok ennyit gyorsan, akkor a langaléta leszáll a következő megállóban, a Római-térnél.

Közben érkezik egy sms-em. Nagyon utálom, hogy a buszon is megszólalnak a telefonok. Én speciel le szoktam némítani a sajátomat, de most elfelejtettem. Elbizonytalanodom, számoljam-e tovább a fehér autókat, vagy inkább a telefonszám elő. Mivel a langa-

léta még mindig ott áll a közelemben, inkább előveszem a táskámból a mobilt, és megnézem. Már hozzászóltam, hogy ezen a munkahelyen semmi sem szent, este tízkor, de akár éjfélkor is simán küldi a főnöknőm az sms-eket. Néha fel is hív.

Most anyu írt. Összeszorul a gyomrom. A lelki nyugalmamnak, már amennyiben volt ma egyáltalán valamennyi lelki nyugalmam, egyből lóttek.

Nem száll le. Nem szállt le! A szemem sarkából is látom, hogy fent maradt a buszon. Természetesen nem ül le, hanem tovább imbolyog a veszélyesen manőverező járművön. Fogalmam sincs, mitévő legyek. Megnyissam az sms-t? Egész biztosan felzaklat. Máskor elraknám a telefont a táskába, hogy majd hazaérve olvassam el, mert ez fontos üzenet. De most itt egyensúlyoz ez az ember mellettem, jobb, ha belemerülök valami másba.

“Henikém, jó hír, úgy néz ki, hogy minden rendben van. Mostanáig vártam az orvosra, azt mondta, hogy amiatt a BRCA mutáció miatt kaphatom azt a kezelést, és lehet, hogy nálam sokáig minden rendben lesz, akár évekig. Vagyis, ahogy mondta, éljek úgy, mint mások! Puszi, anyu”

Jézusom. Reszketek, mint a nyárfalevél, de elönt a megkönnyebülés hulláma. Több mint egy éve köveket hurcolok a vállamon, a hátamon, de leginkább a szívemen. Pontosan azóta, hogy meghalottam a súlyos diagnózist. Tavasz vége volt, de már nyári hőség, egy általam korábban egyáltalán nem ismert angol zongoraművész koncertjét menedzseltek, aki, hogy úgy mondjam, üdítő kivétel volt a háklis művészek sorában, mert jégen és ásványvízen kívül szinte semmilyen kívánsága nem volt. Még masszórt sem kért az öltözőjébe. Sem lazacot a kutyájának. Szerintem nincs is kutyája. A közönség imádta, és egy kicsit mindannyian beleszerettünk, még Klára kolléganőm is, aki pedig a különcökre specializálódott, mind a munkában, mind pedig a magánéletében. Pontosan akkor, amikor szakmai elégedettséget érezve sétáltam haza Pünkösdfürdőtől, és éreztem az

orgonaillatot, és minden úgy volt jó, ahogy volt, anyu felhívott. Addig nem akart zavarni, de tudta, hogy lezárult egy munka. És elmondta a szörnyű hírt, egy rettegett diagnózist. Ugyanúgy reszkettem, mint most, ahogy végighallgattam. Sok minden eszembe jutott, mialatt szépen az elejétől elmesélte. Gondoltam arra is, hogy miért nincs mellettem egy fiú, aki megnyugtatna. Továbbá hogy a testvérem vajon hazajön-e a hírré Londonból, ahol egy büfében szendvicset készít, mert mindig azt mondta, “helyben” kell nyelvet tanulni, azonban szerintem a tojáskrémek meg a sonkás szendvicsek készítése során nem feltétlenül foglalkozik az ember a presentperfecttel meg a presentperfectcontinuous-szel. Egyből arra jutottam, hogy nem fog hazajönni, és mint mindig, majd a távolból nézi a dolgokat, még én vigasztalhatom.

Petefészekrák. Addig a percig nem sokat tudtam erről a betegségről, és még ma is beleborzongok, amikor eszembe jutnak a Google-keresésekkel töltött hosszú éjszakák. A főnöknőm szabít adott, hogy foglalkozzam anyu lelkével, de közben Budapesten rögtön megszervezte a műtétet. Bármilyen bohókás és idegesítő nő, rengeteget segített, nem tudom, valaha is képes leszek-e meghálálni neki.

Milyen meleg este volt, amikor anyu elmondta, mi baj. Kutyát sétáltattak, gyereket sétáltattak a környéken, szerelmespárok andalogtak a bezárt strandfürdő meg a part felé, én pedig arra gondoltam, hogy nem bírom ki, ha elveszítem őt. Külön élünk már régóta, és nem is értünk egyet egy csomó mindenben, de nélküle elképzelni sem tudom... semmit.

Műtét, kezelés, vizsgálatok. Az orgonaillatot idén utáltam, a tavalyi miatt. Az illatok tényleg előhívják a hozzájuk kapcsolódó emlékeket. Bizony. Talán újabb kezelés, valami modern. Előtte BRCA vizsgálat. A kórházban rengeteg várakozó, betegek a lépcsőn, a folyosón ülve, kimerült orvosok – nem is értem, hogyan bírják – és az anyám, aki a lelket nemcsak magában, hanem bennem is tartotta.

A tesóm Londonból érdeklődött, gyógyul-e már anyu.

Akkoriban kaptam egy nem is rossz állásajánlatot egy másik irodától, de tudtam, hogy csak akkor megyek el innen, ha kirúgnak. Túl sokkal tartozom, valójában mindennel. Sosem fogom tudni meghálálni a főnöknőnek, hogy soron kívüli ellátást intézett az anyámnak, akkor is, ha többször előfordult, hogy anyu a kórházi lépcsőn ült nyolc órát.

És most megjött a hír. Én már minden csodát el akarok hinni, csak ez nem megy olyan könnyen – azonban még arra is figyeltem, hogy a mágusunk előadásán tudjak majd jegyzetelni. Anyunak is szereztem jegyet, holott biztos elküld a fenébe az ilyesmivel, de talán miattam eljön, és megtalálja a “segédjét”. A fene tudja. Jó lenne hinni benne, hogy valóban van mindenkinek ilyen belső segítője.

Amióta megtudtam, hogy beteg, számolom az autókat, meg sok más egyebet. Az a tavaly tavaszi nap volt, amikor rájöttem, hogy máshogy nem megy, mert be fogok dilizni. Csak úgy bírom tovább, ha vannak kapaszkodóim. Előtte csupán néha gondoltam, ha ez vagy az megtörténik, ha látok például egy foltos kutyát, ha nem fog esni az eső negyvenkét percen belül és a többi, akkor meg tudok valamit csinálni, mert az egy jel. Mondom, ez ritkán fordult elő. Addig a napig. Attól kezdve viszont kellett a kapaszkodó.

Ő bezzeg nem kapaszkodik. Látom, ahogy leng a sporttáska a vállán a kanyarban. Legalább egy kicsit távolabb menne. Nem vagyunk sokan a buszon, talán ha tíz ülés foglalt.

A telefonom elkezd játszani Perfect Symphonyt Andrea Bocelli és Ed Sheeran előadásában. Mindkettejüknek szívesen szerveznék bármilyen fellépést, de egyelőre nincs kilátásban, csak a spirituális gurum, utána pedig valami nemzetközi orvoskongresszus nyitó- és zárónapjára szerveünk zenei előadást. Hagyom egy kicsit csörögni a telefont, annak ellenére, hogy jó nagy illetlenség ez a buszon. Csakhogy igazán kedvelem ezt a dalt. Felpillantok a langalétára, és

elvörösödöm szégyenemben, mert rám szegezi a pillantását. Nyilván amiatt neheztel, hogy hagyom csöngeni a mobilt.

A főnöknőm hív, természetesen. Hiszen ki más hívna este fél kilenckor?

– Jó estét, Klaudia – suttogom a telefonba.

– Henriett. Azt hittem, már alszol – kacarászik. Nem tudom, hogy hihette ezt, hiszen egy órával korábban még javában tettem bent a dolgomat. – Azért hívlak, mert reggel korán fel kell vened Edmondot. – Edmond a guru, aki a lélektársat vagy belső segítőt segít megtalálni. – Jó lenne, ha autóval érkeznel. – Ezért nem kellett volna elmondanom senkinek, de tényleg senkinek, amikor szert tettem a piros autómra. Persze hatalmas bátorság volt részemről autót venni, főleg a rutintalanságom miatt. Egy pillanatig talán büszke voltam a bátorságomra, mégsem kellett volna senkinek sem elmesélnem.

– Hát nem tudom – bizonytalanokodom. – Kérdéses, hogy le tudok-e parkolni a szállodánál.

– Persze, hogy le tudsz. Ott van mindig előtte néhány szabad hely, éppen azoknak, akik csak felveszik vagy lerakják a vendégeket.

– Nem az a kérdés, hogy van-e szabad hely – rázom a fejem. Nem hiszem el, hogy nem érti, amit mondani akarok. – Hanem hogy én le tudok-e parkolni.

– Hogyne tudnál! – Hallom, hogy nevet. Milyen jókedvű ma este. Kacag, pedig nem vagyok a legjobb vezető. A rutinom hiányzik. Meg a bátorságom is. – Ügyes vagy, leparkolsz, beszaladsz érte, és elviszed az egyik tévébe. Reggeli műsorba, akkor én még aludni szoktam. Azért persze legyen nálad telefon, és szólj, ha valami gond van – adja ki az ukázt. – Ne parázz mindenem, Henriett.

– Jó – hagyom rá. – Ja... és... Klaudia – kezdem. Aztán összeszedem a bátorságomat. – Köszönök mindent, amit anyuért tettél. Úgy néz ki, hogy... egy darabig minden rendben lesz veled.

– Nagyon örülök – sóhajt, és hallom a hangján, hogy valóban örül. Így hát még azt is megtenném neki, hogy csúcsforgalomban autózgatok a városban, holott a vezetési technikám egy kissé problémás.

– Akkor hát ráveheted magad, hogy... – kezdi, de elharapja a folytatást. Én sem teszek kísérletet arra, hogy befejezzem a mondatot, vagy akár reagáljak a szavaira. Kifelé bámulok az ablakon, és arra gondolok, milyen furcsa, hogy szeptemberben még mindig nyár van. Állítólag a globális felmelegedés miatt, de szerintem gyerekkoromban is voltak ilyen elhúzódozó hőségek. Emlékszem néhány gyerekkori nyárutóra, például olyan szeptember elejére, amikor a kis sötétkék szoknyában harisnyanadrág nélkül mehettem az évnytóra. Aztán a sulis bezárt a faluban, és buszozni kellett minden reggel, de ez már egy másik történet, mert később mindannyian elköltöztünk, a falunk ma már egy szellemfalu, ahol csak idősek laknak, de már ők se sokan. Nem is jártam arra vagy tíz éve. De lehet, hogy még régebben. Észre sem veszem, hogy a főnöknőm már nincs a vonalban.

A benzinkútnál felszáll egy fiatal pár. Búgnak, mint a gerlék, a fiú átöleli a lány derekát, nekitámaszkodnak az egyik kapaszkodónak, a langalétát is zavarhatják, mert kicsit közelebb lép hozzám, hogy ne a nyakában nyalják-falják egymást. Nincs nekem bajom a szerelmeikkel, én is voltam az, de nem lett valami jó vége. Azt mondta Attila, aki a társam volt, sőt mivel nem találtam sosem jó szót a “párom” helyett – természetesen a “pasim” vagy a “fiúm” nem az én világom –, a vőlegényemnek neveztem, hogy neki még ÉLNIE KELL. Élnie! Immár két éve, három hónapja és tíz napja történt, talán nem is kellene már számolnom a napokat. Niki kolléganőm szerint a leghosszabb idő, amit egy “önként távozó gazember” – ő nevezi így a nők életéből váratlanul lelépő férfiakat – megérdemel, az egy hét szomorkodás. Más egy kerek évet mond, de nekem több mint egy évig minden este sírás volt a programom. Niki szerint a bőgés helyett egy terapeuta vagy néhány bogyó többet segít, de egyikben sem hiszek.

Később is anyu betegsége terelte el a figyelmemet, azonban nem mondhatom, hogy teljesen túlléptem a csalódáson és az exvőlegényem hiányán. Attila a falunkból jött, és véletlenül találkoztunk még

egyetemista koromban Budapesten. Falumbéli volt, azt gondoltam, a közös gyökerek miatt hasonlóan gondolkozunk sok mindenről. Azt egyetlen percig sem feltételeztem volna, hogy neki jön egy kattanás huszonnyolc éves korára, és kideríti több év után, hogy ő még semmit sem látott az életből, nem áll készen a tartós kapcsolatra, nem költözhetünk össze, mert neki még élnie kell. ÉLNIE. És ezzel eltűnt az életemből. Semmit sem jelentenek a közös gyökerek, a közös gyerekkor – akkor erre rájöttem.

Szóval ez a pár a buszon úgy majszolja egymást, ahogy mi sosem tettük, és azt hiszem, egy kicsit irigykedem. Lehetséges, hogy valóban hiányzott az “élet”, vagyis a szenvedély a mi kapcsolatunkból. Ki tudja. Klaudia szerint ismerkednem kellene, hiszen annyi férfivel találkozhatom már csak a munka kapcsán. No hiszen, például a rocksztárjaim? Vagy a guru? Egyedül a zongoraművésznél dobban nagyot a szívem, azonban ő is olyan távoli, elérhetetlen, mint a többi világsztár. De abban a főnöknőmnek igaza van talán, hogy egy kapcsolatból nem vonhatok le általános következtetéseket. Csak hát ugye ki tudja, jön-e az igazi? Klaudia szerint igen, ha nyitott szemmel járok.

Utálom a közhelyeket.

Mi történt az emberekkel? Mindenki éjszakai életet él? Felszáll egy nő, kutyával. Hát már rég észrevettem, hogy a városban a kutya szinte embersorban él, de hogy miért kell ölben felcipelni egy kis fehér ebet a buszra, hát arról fogalmam sincs. Hová ilyen sürgős, ha majdnem kilenc óra van? És nem kell szájkosár az állatra, ha buszon utazik?

– El sem tudom képzelni, mi történhetett – hüppög a nő, pedig senki sem kérdezte. – Lesántult, nem áll rá a hátsó lábára. Állítólag van Békásmegyeren egy rendelő, ahol tízig fogadnak.

A fiatal pár szétvállik, a lány megsimogatja a kiskutya bozontos fejét.

– Biztos megszurta egy tövis – mondja. – Mennyi idős?

– Hét hónapos. Nem tudom, mi baja lehet... Nincs tövis a lakásban.

– Miért nem masszírozgatja? Talán meghúzódott – fordul hátra egy időse férfi az egyik középső ülésről, akinek eddig csak a feje búbját láttam.

A nő nem válaszol, hanem a könnyeit törölgeti a felkarjával, miközben a kutyát tartja, majd lehuppan, éppen az előttem levő ülésre.

– Megnézhetem? – szólal meg a langaléta. A homlokom ráncolom. Mi ez itt, mozgó állatklinika? A magas férfi leteszi a sporttáskáját, és a kutya fölé hajol. – Fel kellene állítani az ülésre.

Értem én, hogy az emberek legjobb barátja lassan a kutya lesz, bár én még úgy nőttem fel, hogy minálunk a kutya az kutya volt, a kertben élt, etettük, simogattuk is, de nem vele osztottuk meg a bút-bánatot, és nem rohangáltunk éjnek idején állatorvoshoz, ha kicsit húzta a lábát az eb. Hát mindenestre eltereli a dolog a figyelmemet a saját bajaimról egy időre.

– Ért hozzá? – kérdezi gyanakodva a fehér eb gazdája.

– Talán. Egy kicsit.

Na hiszen. Felállítják az ülésre a kutyát, a colos behajol előttem, eljártssza a hozzáértőt, talán arra alapozza, hogy volt már egyszer láb-sérülése a foci után. Biztos tetszik neki a nő. Nagyjából egyidősek lehetnek, olyan harminc körüliek. A kutya nyüszít egyet, aztán elhallgat.

– Na...? – türelmetlenkedik a nő, és hallom, hogy megpuszítja a kedvencét. A fiatal pár már egészen közel áll, de szerintem a busz összes utasa odasereglett egy fájós lábú kutyához. Mint egy filmben. Milyen kíváncsiak az emberek, elképesztő.

– Térdkalács – feleli a hórihorgas, fel sem nézve. – Minden valószínűség szerint patella-, vagyis térdkalácsficam, ezt majd meg kell operálni, mert kiugrott. De most már nem fáj neki. Örökletes a kutyáknál. Elég lesz holnap orvoshoz vinni.

– És ez biztos? – csodálkozik rá a nő. Mit mondjak, én is el vagyok képedve. Nem tudom hová tenni a dolgot. De persze a munkámban már találkoztam jó néhány szemfényvesztővel, aki idegen szavakat használ, és boldog-boldogtalant diagnosztizál.

– Valószínű – bólogat, aztán elhallgat.

A nő bizonytalanodik még egy sort, megjáratná a kutyát a buszon, de nem meri elengedni. Végül jelez, hogy leszállna a következő megállónál. A kutya a lábán indul el a megállóban. Hihetetlen, mik történnek. A langaléta vagy egy csodadoktor, vagy gyógymasszőr, vagy csak a saját kutyáján gyakorolt. Nem tudom, elkérte-e a nő számát, szerintem elfelejtette, holott nyilván az volt az eredeti szándéka.

A csodadoktorokkal óvatosan kell bánni. Anyu például egyáltalán nem akar hinni bennük, pedig volt olyan pont, amikor szívesen elvittem volna bárhová, tulajdonképpen akárhová ebből az egészségügyből. De neki több esze volt, mint nekem, és fegyelmezetten kivárta még állva is a folyosón, étlen-szomjan, amíg sorra került. Szerencséje volt, hogy jó orvosok kezébe került. Megoperálták, kemoterápiát kapott, aztán újabb és újabb vizsgálatok, kezeléseik, kontrollok. Itt meg egy hobbisportoló fickó helyreteszi egy mozdulattal a kutya lábát a buszon. Hát mit mondjak, én már semmin sem lepődöm meg igazán.

Csak azon, amikor füstöt érzek. Váratlanul leállunk a Szentendrei úton, a szélső sávban. Eddig hallgatag sofőrünk a mikrofonba beszél.

– Kedves utasaink, műszaki hiba miatt kérem, hogy hagyják el a járművet. – Ennyi a tájékoztatás, az ajtók kinyílnak. A Pünkösdfürdő utcához közel vagyunk, itt a piac is a szomszédban, valójában nem lakom messze innen, csak hogy már sötét van, este kilenc, és egy örökkévalóság múlva érkezik majd a következő járat. Semmi értelme kivárni a következő megállóban. Megállapítom magamban, hogy elég szurreális ez a hazaút. Felkapom a táskámat és az ajtó felé lépkedek.

– Leégett valami – mondja a köpcös úr, aki a kutya masszírozását ajánlotta, és a vezetőfülke felé mutogat. – Le kellene már cserélni az összes régi buszt, ez nem állapot.

Csatlakozik a véleményéhez egy másik utastárs, egy férfi, aki elől

ült. Mivel nekem semmi kedvem a BKV járműveiről indított társalgásra beszélni, ráadásul nem egyszer mentem már gyalog haza ennél távolabbról is, elhagyom a buszt, és elindulok. Nagyjából húsz perc, és hazaérek, biztatom magam.

– Én is errefelé – szólal meg mellettem az ismerős hang. Nem hiszek a fülemnek. A langaléta pont hozzám csatlakozik? Bár nehezen vallom be magamnak, kicsit azért jól is esik, hogy nem megyek egyedül, mert még a főúton rendben van, de most keresztben át kell szelnem Békásmegyert, és itt a Szentendrei út felé vannak olyan részek, amelyeket nem kedvelek, mert túl sötétek, és túl hangos srácok foglalják el a tereket a meleg estén.

– Szuper – felelem, és egy kicsit megszaporoázom a lépteimet.

– A Királyok útjára megyek. Szintén a Duna felé? – kérdezi.

– Igen.

– Akkor egy darabig együtt megyünk.

– Mit csinál a Királyok útján? – bukik ki belőlem a kérdés. Tudomásom szerint azon a nagy főúton a strand meg a céges üdülők vannak északi irányban.

– Ott lakom.

– Ó.

– Egy társasházban.

– Értem. És nem sok a szúnyog? – Saját magam számára is szánalmas, amikor társalogni próbálok, de nem tudom, mit tegyek. Válgak külön, és gyalogoljak át a sötétben egyedül, vagy menjek velem, közben róla sem tudok semmit?

– Nem, idén nem volt sok. Tavaly állítólag igen, de akkor még nem itt laktam.

– Hanem? – csúszik ki a számon a kérdés, pedig egyáltalán nem érdekel, hogy hol élt az elmúlt évben.

– Pestlőrincen laktunk. Elváltam.

Nem válaszolok. Mit mondjak erre? Csak azt tudnám felelni, hogy akkor már jobb meg sem házasodni, ha úgyis válás a vége.

– És maga?

– Hogy érti? Mi köze hozzá?

– Semmi. – Nevet. Hihetetlen, hogy nevet ezen a kérdésen. Felnézek rá, és meglepődöm, mert jóképűnek találom, talán a gyenge közvilágítás miatt. – Voltaképpen csak azt kérdeztem volna, hogy merre megy pontosan.

– A Bálint György utcában lakom. Kíváncsi még valamire?

– Köszönöm. – A szemem sarkából úgy látom, hogy még mindig, vagy talán már megint nevet. – Várja valaki?

Ez azért túlmegy minden határon. És rohadt egy kérdés. Mennyire adja magát, milyen egyszerű kérdés, és milyen erős kép, ahogy belegondolok, hogy akár otthon ülhetne egy férfi, vagy nem is ülne, hanem mondjuk éppen a hűtőből tálná ki a kaját, vagy csak az erkélyen állna és várna... de nem. Ez a kép csak a filmekben van meg nekem, és nem a valóságban. Most jut eszembe a kutya, meg a nő a buszon. Hogy még egy kutya sem vár. És lehet, hogy amikor egy kutya vár rád, aztán lesántul, akkor rohansz vele este kilenckor is az állatorvosi ügyeletre, mert ő az egyetlen, akiről gondoskodhatsz.

– Bonyolult a válasz? – kérdez újra. – Mert akkor inkább visszaszívom a kérdést, nehogy zaklatásnak vegye.

– Senki sem vár. – Megállok. Annyira súlyos ez a mondat. Senki. Sem. Vár. Visszhangoznak bennem a szavak. Mi a francért kellett ma ide eljutnom gondolatban? Hát nem elég a holnapi autózás miatti szorongásom, meg... meg a mai e-mailtől való félelmem, muszáj erre is emlékeztetnie valakinek? Hogy éppen hazafelé tartok az üres lakásba? Lassan mozdul a lábam, kényszerítem magam, hogy továbbmenjek.

– Szakítottunk – bukik ki belőlem. Tényleg nem értem, mi történik velem.

– Eleinte rossz – bólogat. – Aztán majd jobb lesz. Nekem is cudar hat hónapom volt, utána kezdtem érezni, hogy az élet a szakítással, a válással nem ért véget. De akkoriban nem így gondoltam, hiszen van egy gyógyulási idő, ma már tudom.

– Az van – felelem. Eszem ágában sincs elárulni, hogy nálam már

több mint két éve tart a “gyógyulás”.

– Mindig busszal jár?

– Holnap kocsival megyek. De nem szeretek vezetni, mert nincs rutinom.

– Hát vezessen többet.

– Nagyokos, akkor miért nem kocsival van? – fakadok ki. – Én nem akarok többet vezetni, mert idegesít a többi autó az úton. Egy faluban nőttem fel, és idegesítenek az autók, a járművek, amikor vezetek. Zavarnak.

– Azok engem is – nevet fel. – De erről szól a városi közlekedés.

– Rendben. Maga mindenhez ért, gondolom.

– Rosszul gondolja.

– Csak a kutyákhoz, a térdekhez és a kocsikhoz, meg a városi közlekedéshez.

Nem válaszol, én pedig már arra gondolok, hogy mi vár rám ma este. Mindenképpen megváltozik majd az életem. Akár erre, akár arra, de elválik, merre megyek tovább. Még nem döntöttem el, mit teszek, ha... De a telefonomat csak otthon nézem meg. Húznám ám az időt, hogy minél később kelljen megnyitnom azt az e-mailt.

– Valójában mindenre igaz – szólal meg váratlanul. – Hogy bele kell vetnie magát az embernek. Aztán majdcsak lesz valahogy.

– Miről beszél? – értetlenkedem.

– Hát a vezetésről.

– Ja. Akkor jó – könnyebbülök meg. – Mondja, és miért nem vezet? Azért, mert magát is idegesítik a kocsik?

– Szervizben van az autóm.

Hát persze. Nem szokott hozzá a békavészáshoz, ezért ütötte le majdnem a fejemet a táskájával. Azt se tudja, hogy kell normálisan kapaszkodni.

– Maga sportoló?

– Miből gondolja?

– Ebből – mutatok a sporttatyóra. – Gondolom, edzésről jön.

– Nem – nevet ismét. – Nem edzésről.

– Mivel foglalkozik?

– ...

– Munkanélküli? – faggatózom tovább.

– Állatorvos vagyok – nyögi ki végül.

– Jézusom. De hülye vagyok – nevetek én is. – Én meg azt hittem, csodadoktor, vagy sportmasszőr, vagy volt egy térdkalácsizé... sérülése már. És ezért ugrasztotta vissza a kutya térdét olyan simán.

– Patellaficam. Bizonyos fajtáknál meglehetősen gyakori. Ha súlyosabb a helyzet, mint ennél a kutyánál is súlyosabb volt, akkor simán kikapintja az állatorvos, főleg, ha a mozgásszervi betegségekre szakosodik. De persze röntgen is kell, és minél előbb műtik meg, annál jobb – sorolja. – Egyébként pedig a hajlam örökölhető.

– Tehát biztosan lesz az ő utódjának ilyen problémája? – Dermedt csendben várom a választ.

– Nem, ilyen esetben a hajlam örökölhető, és nem biztos, hogy az utódon megjelenik a betegség. Természetesen mindenképpen szűrés javasolt fiatal korban.

Megpróbálom kikapintani a táskámban a telefonomat. Nem érzem a domborulatát. Jó ég, hol lehet? Van egy zseb, amiben tartom. Nem csúszkál csak ide-oda. Visszapörgetem az eseményeket, utoljára a főnöknőmmel beszéltem. Vajon azután mi történt? Megállok, és feltúrom a táskát a mobilomért.

– Mi a baj?

– Nem találom a mobilomat.

– De a buszon még telefonált.

– Ez az. Azóta viszont...

– Hallottuk volna, ha elhagyja. Koppant volna.

– Azon gondolkozom, visszacsúsztattam-e a telefont a táskámba... – motyogom, és felrémlik előttem a kép. A kezemben a mobil, amikor a benzinkútnál felszáll az a pár... és leteszem... az ülésre, magam mellé. – Azt hiszem... azt hiszem, az ülésen hagytam – mondom sápadtan. Veszettül kalapál a szívem a mellkasomban. Az e-mailem... nem is a reggeli munka érdekel, meg Klaudia telefonja. De azt az

e-mail-t... azt nekem kell megnyitnom. Nekem. Csak én nyithatom ki, én olvashatom el először. Meg egyáltalán. Alig győzöm visszatartani a könnyeimet. Nagyon úgy néz ki, elhagytam a telefont, így hát bárki megtalálja, elolvassa, és benne van az egész... életem. Egy szó, és benne van az életem. Mi köze hozzá bárki másnak? Úgy értem, anyámon és rajtam kívül. Az ájulás környékez.

Valószínűleg majdnem el is ájultam, de néhány másodperces kiesésem biztosan volt, mert arra eszmélek, hogy a járdán ülünk.

– Jól van? Minden rendben? – kérdezi a langaléta állatorvos, miközben a csuklómat fogja, és valószínűleg a pulzusomat számolja.

Az teljesen más, amikor otthon sír az ember a szédült volt vőlegénye, vagy az anyja betegsége miatt, mint amikor egy vadidegen előtt kitör belőle a zokogás. Márpedig velem éppen ez történik.

– Mi a baj? – A hangja meglehetősen kétségbeesett.

– A telefon... benne van az életem.

– Biztosan meglesz. Olyan bolondok vagyunk, hogy a telefonunkban tartjuk a fontos fotókat, nem is mindig felküldve a felhőbe... meg hogy a jelszavak is ott vannak... – mondja együttérzőn.

– Nem úgy értem – törölöm meg a kézfejemmel a szemem. – Nekem konkrétan az életem van benne. Egy e-mail. Amit ma kellett volna elolvasnom... vagy holnap.

– Ó, hát egy e-mailt az enyémen is el tud olvasni. Belép a webes felületre a jelszavával, és...

– Nem érti? – nézek rá megrendülve. – Ez az én dolgom. Az én e-mailem. Az én telefonomon. Az én... életem – nyögöm ki végül.

Már nem is tudom, hogy jutunk el odáig, hogy menjünk az autómmal a busz után. Vissza Óbudára, a végállomásra. Ott majd megmondják, hol van, ha nem találjuk. Kapva kapok a lehetőségen, de csak ha ő vezet. És ha van nála személyi, jogosítvány, illetve

ha megesküszik rá, hogy nem ivott alkoholt. Nevetve esküszik rá, de nem nevetek vele. Lent megvár a ház előtt, amíg felmegyek a slusszkulcsért. Nem tudom, ez az egész mennyire rossz jel, kezdve a buszos élményekkel, a busz lerobbanásával, a telefon elhagyásával, de tartok tőle, hogy meglehetősen. Ezen gondolkodom, miközben rohanok lefelé a lépcsőn, vissza az állatorvoshoz, akinek a nevét sem tudom, de akinek pillanatokon belül elmesélem, hogy milyen leletről van szó.

– Anyám petefészekrákos, a daganatból kimutatták, hogy egy bizonyos gén eltérése van, és az orvosa azt javasolta, hogy végeztessek el én is egy vizsgálatot... – mondom a kocsiiban, és imádkozom, hogy beinduljon a motor.

– BRCA-gén, amelynek az eltérése okozhat például mell- és petefészekrákot – bólint.

– Igen. Mert ha örökletes és nálam is kimutatják, akkor ugye van rá esély, hogy megjelenik valamikor valamilyen formában a betegség. Tiszta ideg vagyok – vallom be. – Hiszen ha nálam is jelen van ez a génelterés, akkor a megelőzés a legfontosabb... és mekkora sajtója volt, hogy Angelina Jolie éppen a BRCA-gén eltérése miatt végeztetett megelőző mellműtétet – azt hiszem a petefészket is megoperáltatta.

– Ismereteim szerint az orvosok inkább gyakoribb ellenőrzést javasolnak, nem feltétlenül egészséges szervek operációját – veti közbe.

– És mit tesz maga, ha tudja, hogy ilyen súlyos betegsége lesz, vagy előbb, vagy később? És ha azt is tudja, hogy milyen betegség lesz? – kérdezem, félig kíváncsian, félig azonban ingerülten, hiszen könnyű másnak kéretlen tanácsot adni.

– Szerintem ez a génelterés inkább azt jelenti, hogy az említett betegségek megjelenésének nagyobb az esélye, mint azoknál, akiknél nem módosult ez a gén, azonban nem biztos, hogy megbetegszik. És ki tudja, lehet, hogy pár éven belül ezt a génelterést módosítani is tudják majd. Azt mondjuk tudom, hogy a BRCA vizsgálatot a mell, vagy petefészekrákos betegek egy részénél rutinból el kellene végezni.

Hallgatunk. Mivel ő is orvos, még ha állatokat gyógyít is, nem ellenkezem. És persze azt is tudom, hogy igaza van. De akkor is. Amit én most átélek, kezdve anyu betegségétől a mai napig, az elmúlt két héten át, amikor a szűrés eredményére vártam... hát nem tudhatja senki, milyen érzés, csak aki benne van.

– Lehet – felelem. Egész ügyesen vezeti a kis fürge autómát.

– Kérdezhetek valamit?

– Hát persze.

– Miért nem nyitotta ki korábban az e-mailt? Miért pont ma este?

– Dolgoztam.

– Csak kíváncsi az ember egy ilyen fontos leletre...

– Igen. – Lehajtom a fejem, és a nadrágomról simítom le az ott sem lévő szöszöket. – De van egy kis... babonám.

– Értem.

– Nem biztos – felelem, és meglepve veszem észre, hogy már a Szentlélek-téren vagyunk. Útitársam kipattan a kocsiból. – Hé, nem is tudom a nevét! – szólok utána.

– Dániel. Dani.

– Henriett. Heni.

Egymás mellett lépkedünk a megállóhoz. Ott áll a busz. Csak épp egy korszerű jármű, és nem az a régi csotrogány, ami minket szállított.

Dániel bekopog a sofőrhez, és valamit beszél vele, aztán visszalép hozzám.

– Műhelyben van – tárja szét a kezét. – Holnapig nem tudunk tenni semmit.

Ki sem akadok azon, hogy többes számban beszél, mert a hír letaglóz. Nem bírom ki, ha más nyitja meg a leveleimet, ha más találja meg a telefont. De már sírni sem tudok. Csak állok ott hülyén, és úgy érzem, ez már igazán rossz jel. Igazán rossz.

– Várjanak – lép ki a sofőr a fülkéből. – Ha a telefont keresik... mondják meg a márkát, és odaadom. Egy fiatal pár találta meg és adta le a sofőrnek.

Jesszusom, ilyen nincs! A nyali-fali pár fent maradt a buszon még

egy kicsit szerelmeskedni, megtalálták, és leadták. A világ mégis rendben van?

Megmondom a telefon márkáját, és máris a kezemben tarthatom.

Bepattanok az anyósülésbe, és bekötöm magam. A mobilt beledobom a táskámba, majd Dánielre nézek, és csak ennyit mondok:

– Köszönöm. Indulhatunk.

– Meg sem nézi? – elhúltan bámul.

– Ööö... majd otthon.

– Miért? Hát eddig majd megőrült, hogy nincs meg a lelete, nem maga nézi meg először. Miközben eltelt úgy a nap, hogy ki sem nyitotta a levelet.

– Mert... Ezt nehéz elmondanom.

– Megtehetné. – Kíváncsian néz, és talán valóban magyarázattal tartozom.

– Van néhány apróbb mániám, szertartásom – kezdek bele. – Tudja, ezek inkább babonák, de azért nem áztatom magam, néha kényszernek nevezem, amit csinálok. Amikor valami idegesít, vagy nagyon szeretném, hogy sikerüljön, számolgotom az autókat, kutyákat, azt mondom magamnak például, hogyha látok hét fehér autót – utalok a mai buszozásra –, akkor nagyobb eséllyel történik meg az, amire vágyom. Ilyen kis... belső játék, szertartás.

– Értem. És mit írt elő magának a lelet megnyitásához? – kérdezi. Tehát tényleg érti, el is mosolyodom. És talán nem annyira ciki, ha őszintén válaszolok.

– Tizenhárom villamost – felelem.

– Tizenhárom villamost? És mennyi van meg belőle?

– A hazaúton, a Margit-hídnál megvolt a tizenkettedik. De azóta egy sem – vallom be. Mosolyog.

– És hogy akarta este megnyitni? Lemaradtam valamiről, és már van villamos Békásmegyeren?

– A Youtube – vallom be suttogva. – Keresnék rajta egy villamost...

Hirtelen viccesnek hallom magam, holott semmi humoros nincs a helyzetemben.

– Az család, nem? – érdeklődik.

– Nem nevezném csalásnak. Inkább csak... egyszerűsítés. Mert a villamos az villamos, akár a valóságban látjuk, akár egy felvételen.

– De ha már játszik, játssza komolyan – rázza meg a fejét. – Akkor igazi a mánia, ha végigcsinálja.

– Csak ritkán fanyalodom a videóra – mosolyodom el.

– Keressünk inkább egy igazit – javasolja, és további bejelentés nélkül kiszáll a kocsiból. Követem. Igaza van, mert csak fel kell mennünk a hídra. Pár lépés gyalog. Átszaladunk a zebrán, be az aluljáróba, és kettesével vesszük a lépcsőket, úgy rohanunk a megállóba.

Villamos. Kettő is jön, egy-egy mindkét irányból.

– Ilyenkor mi van? – Láthatóan szórakoztatja a kényszerem. – Ez még belefér? Vagy újat kell várunk?

– Persze, hogy belefér. Több lehet, csak kevesebb nem – vallom be.

Lassan sétálunk vissza a kocsizhoz. Nem mondom, hogy nyugodt vagyok, de mindenképpen kisimultabb. Hogy a villamostól-e, azt nem tudom.

– Na. Akkor itt az idő – mutat a táskámra, amikor már az autóban ülünk.

– Úgy érti, hogy itt, a város közepén, valaki más társaságában?

– Okkal rémült a hangom. Erre engem senki sem kényszeríthet. Ezt egyedül kell megélnem, végigcsinálnom.

– Úgy értem, bizony. Itt vagyok, majd megbeszéljük.

– Maga nem genetikus. Nem onkológus.

– És még csak humánorvos sem vagyok. Ennek ellenére jobb lesz, mintha egyedül nézné meg.

– Miért?

– Mert ha pozitív az eredmény, vagyis ijesztő a maga számára, akkor megbeszéljük. Beszélünk róla. Ha negatív, akkor pedig ünnepelünk. Ne felejtse el, hogy még a pozitív lelet sem halálos ítélet.

– Hogyan ünnepelünk?

- Kitaláljuk. Mondjuk maga vezet haza, vagy nem is tudom...
- Hát az nagy ünnep lenne, valóban...
- Nyissa meg az e-mailt. – Nyugodt, de határozott a hangja. Elbizonytalanodom, vajon mitévő legyek.

Hirtelen mégis tudom. Itt van valaki mellettem, akit szintén érdekel, majdnem annyira érdeklí a leletem, mint engem. Talán szakmai az érdeklődése, talán nem.

Kiveszem a táskából a telefont, és megnyitom az e-maileket.

– Egyébként ha kóddal vagy ujjlenyomattal védené a telefonját, senki sem tudná megnézni magán kívül a leveleit – jegyzi meg.

– Tudom – felelem, de nincs kedvem elmagyarázni, hogy utálom, amikor mindig fel kell oldani a lezárt telefont.

Rákattintok a labor levelére. Ott van a leletem, mellékletben.

Élet vagy halál.

Reggel még így gondoltam. Most ez az idegen rávilágított, hogy talán nem ennyire sarkos a dolog. A főnöknőm, Klaudia hetek óta könyörög, hogy menjek el a szűrésre. Nem mondtam meg neki, hogy már voltam, és a leletre várok. Anyunak sem vallottam be. Senkit sem akartam beavatni, ne aggódjon értem feleslegesen senki sem.

De most itt a lelet, és megvolt a tizenhárom villamos. Tizennégy, hogy pontos legyek. Most már nem tarthat vissza semmi sem attól, hogy megnézzem a leletet. Ráklíkkelek a megnyitás ikonra.

Egyetlen szó ugrik a szemem elé. **NEGATÍV.**

Lehunyam a szemem, mély levegőt veszek. Negatív, vagyis nincs olyan géneltérésem, ami miatt aggódnom kellene.

Tényleg új életet kezdek. Egészen újat. Félelmek nélkül. Bátrabban. Holnap én vezetek.

– Ünnepeleünk. Maga vezet! – mondja Dániel. Én? Persze már nincs forgalom... de akkor is.

– Biztos, hogy ez lenne a megfelelő módja az örömöm kifejezésének? Hogy összetörjem magunkat?

– Nem töri össze. Indulás!

És akkor elindulok. Egyesbe teszem a váltót, és mint egy bakkecske, nagyot szökkenve elindulunk. Eldöntöm, hogy hazaviszem őt a Királyok útjára, ahol lakik, és arra jutok, hogyha esetleg elkéri a telefonszámomat, megadom. Bár nem szoktam ilyet tenni, csak munkakapcsolatban, de ma nagy nap van. Meg aztán szimpatikus is. És, ahogy a főnöknőm szokta mondani: sosem lehet tudni. Még az is előfordulhat, hogy jó dolog történik.

Hát ebben hiszek.

Most először majdnem pontosan úgy történnek a dolgok, ahogy a fantáziámban megjelentek. Dániel a búcsúzásakor elkérte az elérhetőségeimet.

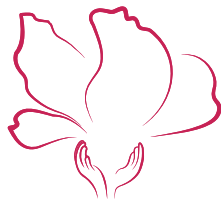
Valamivel felszabadultabban autózom hazáig, és karcolás nélkül leparkolom az autót.

Csak a lakásba felérve döbbenek rá, hogy úgy adtam meg a számomat, hogy előtte nem számoltam, nem vártam meg hét fehér autót.

És azt hiszem, ez jó jel.

www.petefeszekrakrol.hu

www.malyvavirag.hu

A novella megírását és kiadását
az AstraZeneca Kft. támogatta.

HU-0988, Lezárás dátuma: 2018.09.19.

ISBN 978-615-00-3191-0

